

El lleidatà Romà Pàmpols és arquitecte municipal de dues zones privilegiades dins la geografia catalana, Naut Aran i la Vall de Boí. Per si això fos poc, exerceix d'arquitecte lliberal al seu estudi de la capital del Segrià.

Comencem parlant de l'activitat del nostre entrevistat a l'Administració. Quina és la tasca d'en Romà des dels ajuntaments d'aquestes dues localitats? **"Informar a aquells que s'interessen per les llicències que es demanen als àmbits municipals, tant pel que fa al sòl urbà, com al sòl apte per urbanitzar, com al sòl no urbanitzable, determinats pel planejament, que s'especifica mitjançant normes subsidiàries, si bé a Naut Aran encara és vigent un Pla general de promoció turística que va promulgar Madrid l'any 57. Amb aquesta mesura es va poder realitzar la implantació del complex de Baqueira-Beret. El temps ha demostrat que el criteri que en aquell moment es va seguir no era el més adequat, però cal tenir en compte que fa quaranta-tres anys les circumstàncies eren diferents"**.

El nostre entrevistat té molt clar que, pel que fa a les àrees de sòl no urbanitzable, **"la decisió és bàsicament política, si bé l'equip de govern sempre demana el consell dels tècnics. En definitiva, la figura de l'arquitecte municipal constitueix un element d'orientació"**. Una orientació que **"no es refereix únicament a la llicència per edificar aquell immoble, sinó també a la llicència per desenvolupar determinades activitats en aquell espai"**.

Actualment, en el sòl no urbanitzable de protecció especial **"només s'autoritzen construccions vinculades a activitats com l'excursionisme i estacions d'esquí"**. És clar que el respecte a l'entorn del parc d'Aigüestortes genera tensions amb els promotors interessats a fer-hi inversions: **"Hi ha interessos enfrontats, per una banda el de la conservació, i per altra el de la inversió immobiliària"**.

Passem a parlar de l'exercici liberal d'en Romà, centrat bàsicament en el disseny d'habitatges, **"tant els de protecció oficial com les promocions endegades per empreses privades"**. El coneixement que el nostre interlocutor té de la comarca li permet de portar la iniciativa en moltes promocions: **"Al promotor has d'oferir-li tots els serveis, i és que a l'arquitecte també li interessa que les promocions siguin exitoses pel propi prestigi i satisfacció. Hi ha qui diu que l'arquitecte no ha de ser gestor, sinó que s'ha de limitar a projectar, però jo no hi estic d'acord"**. I és que, d'aquesta manera, **"és més fàcil assumir les responsabilitats derivades de la feina. El dia que l'arquitecte renúnci a aquestes responsabilitats estarà renunciant a la professió. Si perds el control perds la feina i la dignitat. L'arquitecte ha de tenir consciència de com s'ha desenvolupat allò que ell havia dissenyat"**.

El nostre entrevistat coneix molt bé aquesta necessitat de control, ja que la seva ocupació també inclou peritatges als jutjats: **"El primer que et pregunta l'advocat, com a perit processal, és si has comprovat la qüestió causant del litigi. La tasca del nostre**

protagonista consisteix, doncs, **"a actuar com a perit en un nombre important de plets"** i el procediment que se segueix és el següent: **"En una demanda de responsabilitats, generalment denuncien el promotor, industrials i tècnics. En la presentació de proves, cadascuna de les parts lliura un informe i es designa una persona neutral com a perit processal. Aquest perit ha de dur a terme una anàlisi acurada de tot el procés de l'obra per discernir quins han estat els motius reals del problema, si es tracta d'un defecte de construcció, de projecte, d'ofici, de manca de control o una circumstància conjunta"**.

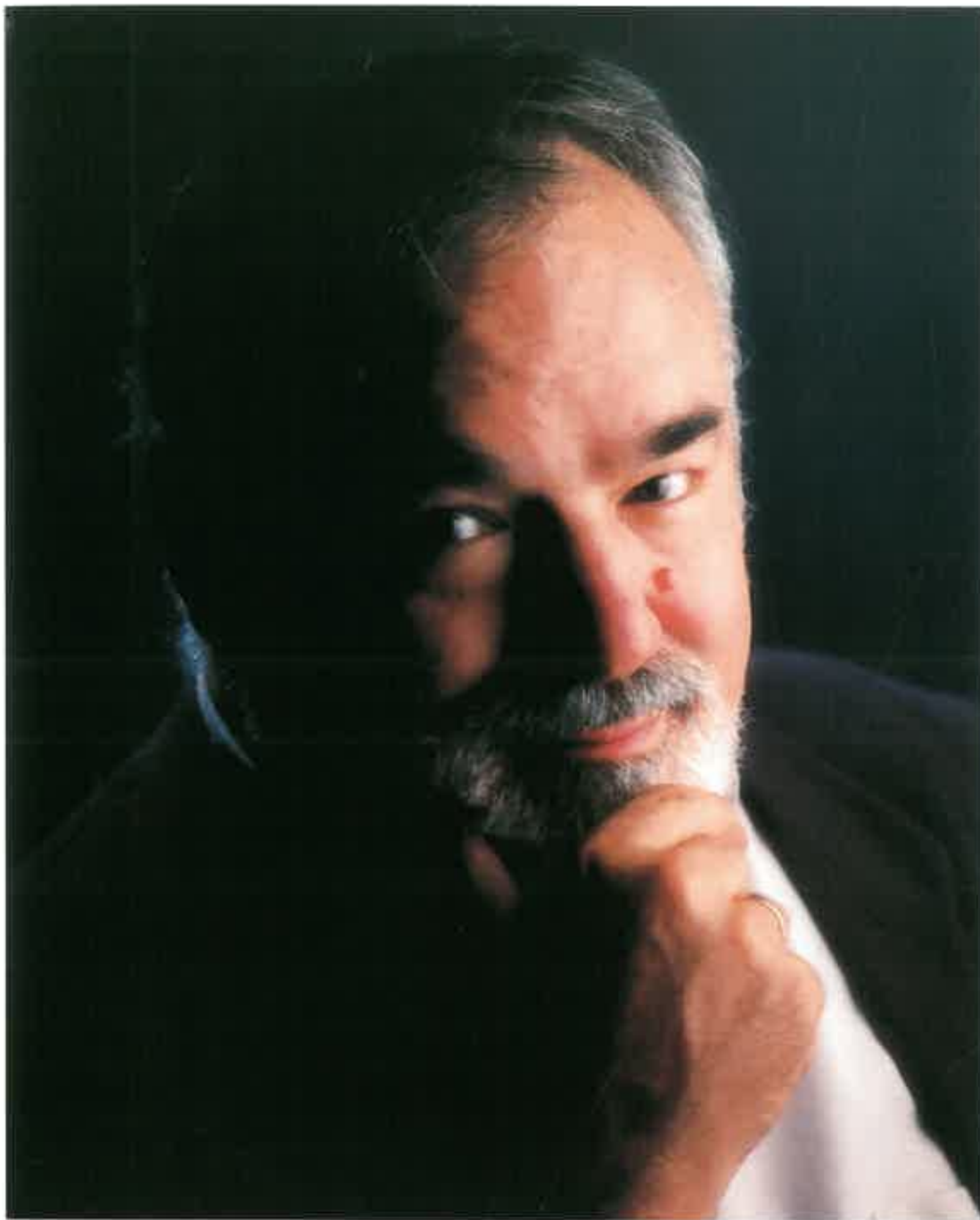
"Si ens equivoquem en el nostre exercici, ho hem d'acceptar", afirma el nostre protagonista. **"El problema ve quan, pel simple fet que hem cobrat uns honoraris per dur a terme aquella feina o treball, se'ns imputen responsabilitats que no són nostres. I és que de vegades als arquitectes se'ns recorda més per la feina mal feta que per la ben feta"**. Només cal fixar-nos en els edificis: ha desaparegut la tradició de penjar-hi una placa on figurés el nom de l'arquitecte autor d'aquella obra, a causa d' **"un fals pudor: una cosa és signar un projecte per sobreviure i una altra de molt diferent és signar-lo perquè hi creus"**.

D'altra banda, **"avui mantenir un despatx d'arquitectura suposa molts de diners, de manera que hi ha certs encàrrecs que val la pena traslladar a un altre col·laborador. L'altra opció és estructurar l'estudi com un gran equip"**.

Unes alternatives necessàries si considerem els matisos que està adquirint la professió: **"L'any 2000 hi haurà uns deu mil arquitectes, dels quals entre tres mil i quatre mil treballaran amb nòmina a l'Administració i uns altres tres mil ho faran com a liberals. Entre els restants n'hi haurà d'assalariats sense firma en diversos despatxos i altres dedicats a la docència, a l'interiorisme o de suport al constructor"**.

Per a ell, **"el futur de la professió és esperançador, perquè des de sempre el qui ha volgut treballar potser no ha pogut escollir la feina, però sempre n'ha tingut. De tota manera, la professió d'arquitecte necessita un reciclatge constant, perquè les normatives canvien continuament. És l'ofici el que t'ensenya a tocar de peus a terra. Les noves generacions no reben una formació tan global com la que vam rebre nosaltres, sinó molt més específica. En aquest sentit, és molt positiu que es promogui el reciclatge mitjançant estudis de segon cicle, com ara màsters i postgraus organitzats per la mateixa Escola. D'aquesta manera, els llicenciats escullen l'especialització acabada la carrera"**.

És clar que en Romà Pàmpols està molt familiaritzat amb el que són els estudis d'arquitectura avui dia. Casat amb la Pepita i pare de tres fills, l'Èdgar, l'Oscar, i el David, el nostre interlocutor ha tingut la satisfacció de veure com aquest darrer escollia els mateixos estudis que ell i es convertia en el segon arquitecte del despatx patern, on també col·labora l'Oscar. Queda per veure si al quart home de la família, l'Èdgar, també té la mateixa vocació.

“El futur de la professió és esperançador, perquè des de sempre el qui ha volgut treballar potser no ha pogut escollir la feina, però sempre n’ha tingut”

Romà Pàmpols - Lleida (Segrià)